

Jeg vil maasse kunne haabe at finde nogen Erkjendelse af, at det i alt Fald kan være tvivlsomt, om det vil være rigtigt at gjøre den Forandring, som jeg antydede, naar jeg drager til Minde, hvorledes den ærede Landssthingsmand selv nærmere udtalte sig om disse Forhold. Han mente, at naar det var klarlig bevist — det var vistnok hans Udtryk — at Arvingerne baade kunde og vilde forestaa Boet og dets Opgjørelse og Behandling paa en tilstrækkelig betryggende Maade, saa var der ingen Grund til at negte dets Overgang til privat Arvedeling; men jeg vil tillade mig at spørge, hvorledes den ærede Landssthingsmand tror, at det nogeninde vil kunne komme til at ligge klarlig for, at Arvingerne baade have Evne og Villie til paa betryggende Maade at forestaa Boet. Han vil dog vistnok erkjende, at det, naar Alt kommer til Alt, vil bero paa et Skjøn, om det kan siges, at Arvingerne kunne og vilde gjøre Noget. Der skal, og dert er den ærede Landssthingsmand enig med mig, tages Hensyn ikke blot til saadanne bestemte, objektive Data, som hvor stor Formue Boet omfatter, men ogsaa, som han meget rigtig fremhævede, til den hele Garanti, den Betryggelse, som der ligger i Arvingernes personlige og indbyrdes Forhold. Men derfor kan der virkelig ikke gives loobestemte Regler; man er nødt til paa dette Punkt at indrømme et Spillerum for et Skjøn, og det er ikke Andet end, hvad man jo ofte er tvungen til at gjøre netop paa Omraader, som ere meget beslegtede med det her omhandlede. Naar der f. Ex. spørges om Bærgforhold, saa er og maa man paa mange Punkter være henvist til Dyrighedens Skjøn, og vil man ikke ved det i § 74 omhandlede Forhold finde sig i dette Skjøn, saa er jeg bange for, at Resultatet vil blive, at man maa opgive den lettere Afgang til privat Arvedeling, som Paragrafen har ønsket at aabne. Den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kreds (Rier) mente, at der gaves andre Veie end dette Skjøn, men jeg tilstaa, at det forekommer mig, at den ærede Landssthingsmand ikke paa en fuldestgjørende Maade besvarede det Spørgsmaal, hvilke da de andre Veie ere. Han henviste nok eksempelvis til en Bestemmelse, som vi kunde hente fra vort Naboland, han mente, at man kunde sige, at naar de umyndige Arvinger, om hvilke der er Spørgsmaal, havde Fader i Live, kunde man lade Boerne gaa over til privat Behandling med Faderens Samtykke, da man i dennes Personlighed vilde have tilstrækkelig Garanti. Jeg skal dog henstille, om § 74 vilde faae nogen synderlig praktisk Betydning, naar man indsatte en Betingelse som den antydede. De fleste Tilfælde, i hvilke Paragrafen vil komme til Anvendelse, ere jo netop, naar der efter Faders Død skiftes mellem Søsken og deres Børn. Den ærede Landssthingsmand mente fremdeles, at de efterfølgende Bestemmelser i Henseende til Kontrolten med de af Private behandlede Boer ikke kunde anses for at være fuldstæn-

dig betryggende. I den Henseende maa jeg nu tillade mig først at gjøre opmærksom paa, at § 77 virkelig aabner Skifteretten Afgang til, og altsaa ogsaa gjør det til Forpligtelse for Skifteretten, at fordre noget Mere end blot et saadant Dokument som det, det ærede Medlem nærmere betegnede. Forsaavidt der ikke skulde foreligge Oplysning om, hvorledes de enkelte Løseregjenstande ere folgte, ikke nogen Attest for, at det Beløb, der opgives som det, hvorfor Gjenstandene ere afhændede, er det rette, er det, der er udkommet ved Auktionen, vil jeg antage det for en ligesom Selsøge, at Skifterforvalteren vil forlange Oplysning desangaaende. Det siges jo udtrykkelig i § 77, at naar Skifteretten finder, at der kan være Noget at bemærke ved Dokumentet, skal den kalde samtlige Arvinger eller deres Bærger for sig og opfordre dem til at erklære sig nærmere over Opgjørelsen samt eventuelt berigtige Rettens Udsættelser. Der er derved — jeg formaar ikke at se rettere — givet Skifteretten al Anledning til at anstille nærmere Undersøgelse om Forholdene og kræve nærmere Oplysning af de Paagældende, inden den meddeler det paagældende Dokument den Godkjendelse, hvorom Paragrafen handler; men forresten er der jo ogsaa andre Forskrifter end den i § 77. Jeg skal saaledes henvise til §§ 76 og 78, forsaavidt som der ved disse sættes en bestemt Frist, inden hvilken denne Art Skifter skulle være tilendebragte. Det følger jo imidlertid af sig selv, at, om man vil anse disse Bestemmelser for tilstrækkelige eller ikke, i høieste Maade beror paa det Die, hvormed man i det Hele ser paa § 74. Dersom man principielt er imod at give den Afgang til privat Arvedeling, som findes i § 74, i et videre Omfang, end hidtil har fundet Sted, saa forstaaer jeg, at man anser de Kontrolforanstaltninger, som foreslaas i de følgende Paragrafer, for utilstrækkelige. Anderledes stiller Sagen sig derimod, naar man sympatiserer med Lødensen i § 74. Man maa ganske vist indrømme, at der ikke hæves den Sikkerhed, hvor privat Arvedeling finder Sted, som hvor man følger den nuværende Lovgivnings Bestemmelser om offentlig Skiftebehandling, men Spørgsmaalet er jo, om det ikke uden virkelig Grund til at frygte for Ulemper lader sig gjøre at løsne Baaudet noget. Det er et Spørgsmaal, som naturligvis, efter hvad jeg antager, vil blive Gjenstand for omhyggelig Overveelse i det Udvalg, som Thinget formodentlig vil nedsette, og jeg skal derfor ikke dvæle længere ved dette Punkt. Der er endnu kun en enkelt Bemærkning vedrørende det Specielle, i Anledning af hvilken jeg skal tillade mig at sige nogle Ord, nemlig den Hensigt, som blev fremsat af den ærede Landssthingsmand for 11te Kreds (Madvig), som før havde Ordet. Den gik ud paa, at en Omslytning af nogle Paragrafer maasse kunde være hensigtsmæssig, at Forslaget med andre Ord maaste i arkitektonisk Henseende kunde trænge til nogen For-